

GOGA

Mirt Komel

Akiles

Iréni

Jeza

Rana ura je bila zadana, tako da je ob prebujenju pustila za seboj brazgotino na koži duhá, modrico modrosti na členkih pestí, na očesu pa krmeželj, zgoščujoč se in razpadajoč na veke vekov.

Nekdo je nekoč nekje nekaj zanikal: na svetu ni nobene pravice, če si je sam ne izboriš in s tem upravičiš; nobene resnice, če je sam ne pogruntaš, v mislih zamisliš in z besedo izrečeš; nobene lepote, če je sam ne uvidiš, se ji prepustiš in pozabiš nase. Kdo je to dejal? To nisem bil jaz, to nisi bil ti, pač pa je on pomislil, da bi to lahko veljalo zanj, če bi le uspel odpreti oči in spregledati ta upravičeno lep svet takšen, kot je v resnici.

Leo res odpre oči, vendar najprej ne uvidi niti lepote sveta niti tega, kakršen je v resnici, pač pa mu pogled drsi po gubah rjuh, ki valovijo tja do roba postelje, koder padajo čez prepad, onkraj katerega ni ničesar razen nizke nočne omarice, na sredi katere se dviga škrlatna svetilka, ki včasih veselo sveti, nikoli pa ne razsvetljuje; šop ključev, ki se kakor vojaki vrstijo po obodu kovinske rinke, na kateri kraljuje obesek, pravzaprav odpirač v obliki čudovite korintske čelade; poleg njih pa, nenaključno, še šopek

dišečih divjih vijolic, ki jih je čisto na koncu včerajšnjega tripa ubral, kot bi z mečem posekal najmlajše, njih smrtne duše poslal v podzemne dvore, trupla pa psom v žrtje, pticam ujedam za plen, črvivim črvom za pojedino, vserezakrajajočemu zobu časa na čast.

On, ko se obrne na drugo stran, da bi predramil roko, ki še vedno spi, zagleda še njo, ki se v jutranjem polmraku polagoma prebuja poleg njega, zadovoljno mrmraje. Ona, njegova boginja, njegova levinja, njegova edina, njegov razlog za vstajenje od mrtvozaspanih, njegov veliki »ja« življenju in »zakaj pa ne« smrti: če ne bi bilo nje, bi bilo vse drugače. Ona odgrne debelo deko, veliko predebelo za ta jesenski letni čas, z nožicami se otročje odmota iz rjuhe, ki še diši po njej, po njem, po njiju. Ona se po mačje pretegne v svoji majčki čisto na robu postelje, da se tkanina tesno prileže njenim oblinam, dolgi črni lasje pa popadajo po razgaljenih ramenih. Ona vstane, on pa jo še naprej spremlja s pogledom, ko si čez nekaj korakov obuje copatke, s tačko odkljuka vrata, ki jih pusti na pol priprta, in flip-flop skozi jedilnico v kuhinjo.

Na vsakem koraku jo budno spremlja njegov zaspani pogled in takrat, ko v polmraku zavijuga mimo razmetane jedilne mize, in takrat, ko se ji korak zaustavi pred kuhinjskim pultom, in takrat, ko jemlje vse potrebno iz lijaka in omare. Vtem ko jo gleda, kako kuha prvo kavo dneva v majhni kositrni džezvici, z eno boso nogo, zataknjeno zadaj za drugo, ki jo boža z golim nadlahtom stopala, se v njem prebudi nepopustljiva sla zgolj zaradi tega, ker sledi vrzeli, kjer se od zadaj dotikata njeni stegni. Že ko dvigne

nogo, da bi z rjuho naredil šotoriščni tempelj onanističnemu ritualu in z roko dokončal, kar je domišljija začela, se odprejo vrata sosednje sobe.

Prikoraka plavolasa glava: sicer ne vidi, da ga on iz spalnice vidi skozi režo polpriprtih vrat, vidi pa, da ga ona, ki stoji v kuhinji in kuha s hrbtom obrnjenim proti njemu, ne vidi, tako da se lahko brezsravno popraska spredaj po spodnjicah vtem, ko stopa skozi jedilnico proti kopalnici. Sla se hipoma spremeni v srd: če bi lahko, bi vstal, stopil do njega, ga brcnil v jajca, udaril na gobec, nato pa še s kolenom v trebuh, si je zamišljal; če pa bi imel meč pri sebi, bi mu najprej odsekal ušesi, nato pa še nos, da bi prestrašeno zazijale njegove pasje oči, ki bi mu jih iztaknil zato, ker so si drznile poželjivo pogledati njo.

Vendar ne, ne sme. Zaradi nje bi ga tepel. Zaradi nje tega ne sme. On je samo gost tukaj pri njej. Ona pa podnajemna cimra tega frajerja, ki ima kot študent pri devetnajstih, s svetlim puhom namesto košate brade, že svoje lastno stanovanje. Prav takšno stanovanje, kot bi si ga ona želela, a ji ga on ne more dati. Nič ne pomaga dejstvo, da tega stanovanja, ki ga ima ona tako rada, ta fanté nima po svoji zaslugi, sevé. Od pokojne babice ga je dobil kot dediščino in on to ve, ona to ve, vsi to vedo, pa nihče nič ne reče, če on sam tega ne načné, kako ga je babi imela rada, kako je on imel rad babi, kako jo je vsak vikend obiskoval, se ji dobrikal, vse svoje šibkosti pa zanikal.

Tako pač to gre: kdor ima, bo imel še več – kdor nima, pa niti imel ne bo.

Nič ne reče, raje odmolči, njega ne brigajo takšne malenkostne stvari, ki so konec koncev del veliko večjega kolesja, proti kateremu se bori. Namesto boja iz-oči-v-oči, ki ga danes tako-in-tako še čaka, vstane iz postelje, si obleče izdelane kavbojke, ki so bile v modi že precej časa nazaj, in si nadene navadno črno majco brez napisov ali logotipov. Bosonog stopi po škripajočem lesenem parketu skozi jedilnico vse do kuhinje, kjer svojo levinjo objame od zadaj: ona kuha, on pa jo boža po razgaljenih nadlaktih, gor in dol z mezinci, da jo preplavijo mravljinci, medtem ko se s telesom stiska ob njo, sem in tja. Vroča je, voda že vre, iz kopalnice pa se zasliši, da je nekdo potegnil vodo, tako da ga sramežljivo odrine z zadnjico stran, da lahko nemoteno skuha kavo do konca.

V jedilnici se srečata pogleda, ki sta kljubovalno razpoložena, a ne deneta ne »a!« ne »ha!« ne »*en garde!*« od sebe, pač pa zgolj vljudnostni »bro'jutro.« Še dobro, da ju pot pelje eden mimo drugega – prvi namreč stopi proti kopalnici, drugi pa nazaj v svojo sobo – sicer bi navsezgodaj nastal prepir zgolj zavoljo tega, kdo naj bi odstopil pot komu. Vé se, koliko spopadov so že zakrivila križišča, nad katerimi sicer bdita Hekatana in Hermojzes (smešni imeni – he-he!), in na katerih srečaš vse živo, od živih do mrtvih in nemrtvih vmes, od lastnega očeta preko Papa Legabitre pa vse tja do samega Huhudiča (strašno ime – hu-hu!).

V kopalnici se polula stoje, ker ne mara, da bi pred njim kdo sedel na školjki – saj veste, tisti topel stik, neprijeten na dotik – nato pa se umije kakor vé in zna. Očediti

se pač ne more, to ni v njegovi navadi, ki se je razvadila zaradi tega, ker je pač lep po naravi. A komur so bogovi naklonili lepoto, temu naj dajo še pamet, komur pa so lepoto odrekli, temu naj dajo vsaj pamet. Zobe si umiva, drsa sem in tja in gor in dol, da priculja kri izpod dlesni, ki ga spomni na tisto.

Preden zapusti kopalnico, v zrcalu поблиže pogleda svoje ponočevalske podočnjake, ki mejijo na vijolično barvo, čeprav zgolj zaradi tega niso niti približno tako lepi kot tiste vijolice, ki jih je ukradel zanjo, za svojo boginjo, iz rožnega lonca, pritrjenega na pritlično okno nič hudega sluteče sosede z nasprotne strani ulice.

Vrne se nazaj v jedilnico, kjer je kava že nared, da jo popije skupaj s svojo ljubljeno, sedaj že preoblečeno v udobno enodelno obleko iz temno vijoličnega, skoraj že črnega blaga, ki ji sega od kolen do vratu in pod katerim dihajo njene prsi, h katerim si še vedno želijo njegovi poželjivi prsti.

Vtem, ko kadi zavita v dim, se mu zdi, da ga tudi ona ljubi, vendar ni povsem prepričan in če bi lahko, bi potrgal vse lističe tistega vijoličnega šopka, da bi vedel zagotovo: ljubi me, ne ljubi, ljubi me, ne ljubi, lju-bi, me-ne.

Vse, kar ve, je, da jo ljubi.

Ljubljena

Ljubljena, tako se je počutila, je pa bilo čudno, da njene prve misli ob prebujenju niso bile namenjene njenemu ljubemu – tistemu, ki leži poleg nje – pač pa šopku vrtnic, ki jih je bil on pustil na nočni omarici zanj, samo zanj.

Še vedno miže si misli, da živi v mestu, v katerem se rada prebujata: Ljublabljana je najlepše mesto na svetu, saj ima vse tiste dobre plati, po kateri se odlikujejo največje metropole, od kavarn in slaščičarn preko taksijev in trgovin pa vse tja do partijev in poživil, zaradi svoje majhnosti pa obenem ne trpi zaradi pretiranega števila avtomobilov, odpadkov, klošarjev, džankijev, duhovnikov, odvetnikov, sodnikov, politikov, vojskovodij.

Zdi se ji, kot da te misli niso njene, kot da bi prišle od kdo ve kod, od radio-televizijskih oddajnikov, po brezžično medmrežnih valovih ali celo od vesoljskih plovil, o katerih je sanjala ponoči, da so prišla na naš planet Tera: lebdeči trikotniki so s svojo bleščečo belino napolnili vijoličasto nebo, najbolj čudno pa je bilo to, da ni bilo nobene drame, saj se ni nihče vznemirjal zaradi tega, ne ljudstvo ne vojska; vse je potekalo tako kot običajno, nenadoma pa se je izvršila eksterminacija človeštva, ki naj reši

naravo – otroci morajo umreti, da bi mati lahko preživela – nenavadno pomirjujoča misel, ki je verjetno botrovala k dobremu občutku, ki jo je preplavaljal ob prebujenju.

Dea, dovolj je otročjega sanjarjenja, saj nisi zvezdica Zaspanka, še manj pa rožica Pobožnica in zato tudi nočeš tratiti časa, ki ga tekom današnjega dneva ne boš imela na pretek, si je mislila. Dvigne se na komolce in pogleda čez njegovo ramo, zavito v rjuho in prekrito s pisanim preginjalom: pogled, ki se jutranje zamika zdaj sem, zdaj tja, se za trenutek zaustavi na plakatu iz najnovejše tv-serije z naslovom *Vilablanca* – kolikokrat si je želela, da bi imela toliko poguma kot Blanka, protagonistka serije, ki jo igra njej ljuba Gridin Bergwoman – nato pa zdrsne dol do vrtnic, ki ležijo na nočni omarici pod zlato svetilko, kjer jih je našla, ko se je včeraj v pozni, nočni, skoraj že jutranji uri vrnila v stanovanje.

Nekakšen čuden občutek krivde jo spravi v slabo voljo, ko gleda potemnele cvetne liste v polmraku, saj se spomni, kako se je malodane pritihotapila v stanovanje, potihem pritisnila na kljuko vrat svoje sobe in ga našla slečenega in spečega v postelji: hotela ga je zbuditi in mu povedati, da je konec, kakor že mnogokrat poprej, toda potem je zgleдалa rože, ki jih je prinesel zanjo, samo zanjo, tako da se je, kakor že mnogokrat poprej, premislila – misliti pomeni se premisliti, si je nenehno ponavljala in se vedno znova preišljevala, ko je preišljevala, ujetnica navzkrižnega ognja boja med glavo in srcem.

Mrzlo jutro je, zato si takoj, ko se pretegne v svoji spalni srajci, obleče še ozke elastične pajkice za domačo

rabo, nato pa še copatke, s katerimi odcopota iz svoje sobe naravnost v kopalnico. Na slepo seže z roko proti stikalu, da bi prižgala luč, toda stikala ni tam, kjer bi moralo biti, tako da na slepo tipa vse do tedaj, dokler ga naposled ne najde in prižge luč. Belina ploščic zablešči tako močno, da jo zabolijo oči, tako da se počuti herojsko kot Sakrot, ki se je osvobodil verig, da bi lahko stopil iz z baklami osvetljene votline na plano, toda zaradi oči, nevajenih dnevne svetlobe, je ob sijajnem sijaju sonca – ideje dobrega ali ideje lepega? – oslepel. Zasmije se sama pri sebi, zadovoljna s sabo in svojo predelavo Planktonove prispodobe, nato pa si sleče hlačke do kolen, se usede na školjko in polula, vtem, ko razmišlja, kako je smešno, da morajo tja tudi filozofi tako kot cesarji, peš.

Za umivalnikom si umije roke z milom in s čistimi dlanmi splahne še obraz, ki ji je videti obupno, v resnici pa nič lepši ali grši od kateregakoli drugega obraza, ki se zjutraj zagleda v zrcalu. »Nisem jutranji človek«, si je vsekozi ponavljala v zaspani glavi, zaradi katere si je večkrat zaželela, da bi si dala ta stavek vtetovirati ali vsaj natisniti na majčko, možnost, ki jo je ponujala vsebina reklamnega lističa spodaj v poštnem nabiralniku, ki zaškripa, ko poštar natanko v tistem istem trenutku v pritličju potisne jutranjo pošto: reklame, računi, reklamacije, rakuni. Vzame pinceto v roke, da bi si izpulila eno ali dve dlaki na obrveh, namesto tega pa raje poprime za zobno ščetko, na katero stisne nekaj centimetrov mentolne paste: počisti si zobe, spredaj in zadaj, zgoraj in spodaj, vse lepo naokrog, nato pa izpljune zobnopastno-slinasto mešanico in splahne

usta. Vse tako, kot je prav in primerno, kakor se je naučila, ko je bila še čisto majhna deklica, ko je bil svet še lep in preprost, saj je goljufiva kača odraščanja še ni zapletla v labirintska vprašanja dobrega in zlega, iz katerih se vse do smrti – alahah-ti-ga-vedi, če še takrat ne – ne izmotaš niti, če slediš Arjadninananti.

Iz kopalnice se ne vrne nazaj v svojo sobo, kjer on še vedno spi, pač pa izstopi skozi druga vrata, ki vodijo v jedilnico. Na pol poti do kuhinje se obrne in skozi polpriprta vrata, ki jih je včeraj očitno pozabila zapreti, vidi, da njen ljubi sploh ne spi, pač pa se premetava v postelji. Nasmeje se mu s svojimi čistimi, belimi zobki, nato pa pomisli na včerajšnjo noč, kako se ji ni ljubilo se ljubiti, ko je prispela domov, pa se mu je vendarle prepustila v polspečem objemu takoj zatem, ko se je na hitro stuširala, da bi se streznila in sprala iz sebe duha večera, ki bi ga bila najraje pozabila. Neprijetno ji je ob vsem tem, še zlasti, ker je še vedno omotična od vsega, česar se je naužila, zato vse skupaj gladko odmisli v isti sapi, ko z vlažno krpo pobriše kavni madež na pultu v kuhinji.

Na ogenj pristavi srebrno džezvico in vtem, ko čaka, da voda zavre, v lijaku opere skodelice, na dnu katerih se prikažejo zvezde v objemu luninih lokov. Naslonjena z eno roko na pultu, v drugi pa z žličko nared, da opravi čarovnijo, s katero se voda spreminja v kavo, jo nena doma preseneti, da on že stoji za njo: prime jo za rame, od tam pa z desno roko zdrsne med dva gumba srajčke in jo prime za prsi; groba je, a topla, pomisli – ona, ne on – toda še preden bi se mu lahko povsem prepustila,

voda že negodovalno zabrbota, kakor da ne bi odobraval takšnega početja, tako da ga z ritjo odrine stran, v kopalnico. Zatopi se v lastne misli, ko samodejno potopi žličko kave v vrelo vodo, ja, pa še eno, da bo zaleglo, kajti res je zgodnja ura, dan pred njo pa dolg in – čeprav tega še ne ve, pa vendarle ve – poln ovinkov, ki jo bodo naposled, neizogibno, pripeljali nazaj sem, na začetek.

V jedilnici odloži kavo na leseno, starinsko, ovalno mizo, ki jo obkrožajo prav tako leseni, starinski stoli, tja med časopisje in cigaretne škatlice, tako da se vroča džezvica ne bi dotikala ne pepelnika ne zdelane stare škatle, v kateri se je nekoč verjetno shranjevalo nekaj povsem drugega kot čokoladne piškote. Mmm, odpre pokrov, vzame enega, zapre pokrov, zatem pa ponovno odpre in vzame še enega, nenazadnje pa se vrne nazaj v svojo sobo. V velikem, samostoječem ogledalu gleda svoje do ramen postrizene v platino peroksidirane lase in razmišlja, ali bi si jih pustila daljše ali bi jih raje še bolj postrigla, čisto na kratko, in prebarvala v kakšno drugo barvo, morda celo rdečo. *Njemu* bi rdeča barva bila zagotovo všeč, pomisli. Preobleče se v svojo enodelno črno-belo obleko, ki se je oprijema od vratu pa tja dol do kolen, v toplem objemu še vedno istih črnih pajkic, čez katere ima sedaj nadete še zimzelena bombažne nogavice.

Vrne se v jedilnico, kjer se usede na eno izmed majavih stolic, za katero na grobo ometani steni visi velik poster, na katerem je naslikan v zlato odet poljub na trati prepolni prepisanih cvetic, kakor si ga je bil zamislil Guštal Klint, ko je nihal med Emilijo Vögel in Rdečo Hilari.

Prižge cigareto, globoko potegne – vmes dvigne noge gor, da se ji celo telo skrči skoraj v klobčič – nato pa izdihne in se zavije v dim, ki vijuga in se spreminja v raznorazne podobe, ki so jo in jo bodo spremljale še ves dan: jaz, on, en ja, en ne, en korak, ples, kar eden, poljub, pobeg. Potem, ko pokadi do konca in ugasne, potegne krilo dol vse do gležnjev, glavo pa položi na kolena, na katerih se zaziba za nekaj sekund miru, ko se ji v zavest vrine spomin včerajšnjega večera: kaj mi je bilo tega treba?

Njen ljubi se sedaj prikaže nazaj iz kopalnice in šele zdaj vidi, da je spet oblečen v svoje zguljene kavbojke in tisto svojo še bolj zguljeno črno majčko, na katero je tako navezan že od takrat, ko sta se spoznala: sploh ni več črna, pač pa se sprano približuje bež barvi, tako da si ne more kaj, da mu ne bi v posmehljivem polsmehu rekla: »A beži-beži, no! A res nimaš kaj drugega? Saj sem ti vendar kupila novo majico. Vsaj črna, zares črna je.« Pa ne samo majico: vse mu je kupovala na novo v želji, da bi ga očedila, a on se ni dal, ne takrat ne tokrat, ko se zgolj kislo nasmeje – reče pa ne ničesar.

Skupaj v polobjemu na istem majavem stolu, ki je bil resnično v nevarnosti, da popusti pod njuno težo, kadita in pijeta kavo, pri čemer mu ona pripoveduje o svojih sanjah, on pa, ko odposluša do konca, reče: »Leteči trikotniki, ki lebdijo na nebu, nato pa kaznujejo človeštvo, hm, to me spominja na *Staro navezo*, kjer se večkrat pojavijo božji lalangeli, ki naj kaznujejo človeške, prečloveške grehe, kakor na primer v *Prvi kronični knjigi*, kjer je govora o tem, kako se je Davidoff prekršil s štetjem ljudstva, nato

pa je 'videl božjega lalangela stati med nebom in zemljo z golo sulico v roki.'«

Nikoli ji ni bilo všeč, če je kdo tako surovo zracionaliziral sanje.

Molče kadita naprej in spijeta vsak svojo kavo – no, on jo popije do konca, ona pa jo pusti na pol popito – malce zato, ker ji je neprijetno, malce pa tudi zato, ker se ji dejansko mudi. Nemarno ugasne cigareto v prepolnem pepelniku, ki ga ni nihče izpraznil, nato pa se na hodniku obuje v usnjene škornje in obleče v debelo krpanko, na kateri se prelivajo vsi odtenki od bele do plave z vijoličnimi vmes, ki jo prav tako kot njena obleka pokriva od vratu do kolen, da lahko nemudoma odide ven iz stanovanja: »Poljubček, lubi, se vidiva!«

Veselo steče dol po stopnicah, a se vrne že čez nekaj sekund, saj je pozabila enoramno jeans torbo, prešpikano z broškami, za katero pa nima časa, da bi pregledala, kaj je in kaj ni notri; telefon je imela v žepu, prav tako ključke, tako da so v torbi ostali: šminka, krema, tabletko, trava, tobak, papirčki, filtri, tamponi, računi, letak, zgibanka, zvezek, kemični, nalivnik, svinčnik, risalni blokec, laptop, cvetni listi. Niti besedice ne reče, ko ponovno odide, pač pa pomaha in pošilja poljubčke, kakor da bi igrala v nemem filmu, kjer prizor preskoči od tega, ko za seboj zapre vrata, naravnost nekaj nadstropij niže, kakor da bi ji sploh ne bilo treba prehoditi vseh tistih nadstropij stopnic.

V pritličju še odpre nabiralnik, pregleda pošto, ki sestoji iz računov, reklam, reklamacij in letaka, ki svari stanovalce pred rakuni iz bližnjega parka, nato pa se sopihajoče

pomudi skozi jutranji hlad, pri čemer spregleda papirnato srce, ki že od včeraj ponoči leži na klopici pred njenim blokom.

Jutranjka

Jutranja zarja naj bi že napovedala nov dan, toda zunaj kraljuje takšna mračna tema, da jo prvi sončni žarki, ki se še niso dotaknili tal, pač pa zgolj mimobežno osvetljujejo ozračje nad nami, ne zmorejo premagati.

Premagan od včerajšnjih naporov je zaspal kar oblečen na udobnem enosedu pod oknom, kjer se sedaj prebudi. Vstati še ne zmore, ponovno zaspati pa tudi ne, še zlasti ne v sedečem položaju. Vstajenje je pomembna reč, zato nemara ni slabo, če najprej opravim generalko, pomisli. Z neznanskim naporom se premakne skozi stanovanjski polmrak v spalnico. Tukaj se vendarle srčno preobleče v srajčno pižamo, da bi se lahko v primernem kostumu še malce zleknil na posteljo, preden bi mu zares bilo treba premierno vstati.

Spanec mu uhaja z isto brzino kot cilj v slovitem paradoksu s puščico, ki ne zmore nikoli ujeti želve. Pogleda proti staromodni budilki, ki tiketakatukaj na zrukani nočni omarici. Njeni kazalci se, za razliko od njegovih mezincev, svetijo v temi – ne pa tudi številčnica, tako da je primoran zgolj čez palec oceniti, da mora biti ali leva Akilesova peta ali desna pastoralna Beethonova šesta. V

glavi se mu zvrstijo verzi v F-duru, ki daktilsko stopicajo v heksametričnem ritmu:

*Tetis božanska je svojega sina v Stiks namočila,
vse do tetive, peta samó, da ostane ranljiva.*

Zdaj se mu ne zdi več, da leži na postelji, temveč si laže s tem, da poležava na travnati stelji, jesensko orumeneli kot njegovi zobje, ki jih kaže smejoč se soncu, enemu in edinemu na prostrani modrini nebá, ki objema vso podeželjsko pokrajino, izteka pa se v toku potoka, ki brezbrizno teče mimo njega, medtem ko se okoli njega že zbirajo ljudje – preprosti ljudje, dobri ljudje – ki jim ni mar tega, da se daleč v daljavi že zbirajo gosti, temačni, nevihtni oblaki.

Nenadoma je nazaj na postelji, kjer se mu raznorazne medsebojno nepovezane misli pletejo po glavi in zapletajo njegovo zavest v zamišljen klobčič vprašajev, ki z baletno lahkoto plešejo po površini sicer nadvse globokoumnih vprašanj, zaradi katerih se plešaste glave že stoletja praskajo po modrih bradah: »Zakaj za levo peto?«, »Zakaj ravno želva?«, »Zakaj ravno jaz?«, »Zakaj ravno ti?«, »Zakaj je tako mraz?«, »Zakaj nisem šel bolj zgodaj spat?«, »Zakaj se mi ne ljubi vstati?«, »Zakaj me ljubi?«

Kljub vsemu – in ničemur navkljub – se dvigne in usede na rob postelje, si z elastiko za lase spne dolge, osivele lase, obuje ponošene rjave copate, nato pa nadene jutranjko z okrasnim všitkom zlate korintske čelade. Prižge luč, da se mu vsaj malo posveti v vsem tem mračnem vzdušju, prežemajoč ga od znotraj in od zunaj, vtem ko ljubezen

veje v jadrnih njegovega duha, ki raztrgano plapola prav tako kot njegova jutranjka. Zmrazi ga, ko z vso svojo bitjo občuti sunkovitost časa, ki se razteza iz prihajajoče preteklosti v smeri minule prihodnosti.

Vstane in stopi v kuhinjo, ki se drži jedilnice tako kot banja kopalnice. Za zajtrk najprej ob oknu kar stojé prižge cigaret svoje priljubljene znamke, še preden popije požirek županove vode. Vdihne dim, da se mu v glavi prijetno zavrti, medtem ko gleda skozi motno steklo, ki že dolgo ni bilo počiščeno, ven v podivjani svet, ki se v tej jutranji uri še ni pognal v tek. Izza tistih istih oblakov, ki so ga včeraj tako zelo prestrašili s svojim vijoličnim vrtinčenjem, sedaj pronica nekaj sonca, nekaj senc, ki ne napovedujejo nič dobrega, na srečo – ali nesrečo – pa tudi ne nič novega.

Cigareta požene peristaltiko njegovih notranjih organov v tek, toda v kopalnici si umije zobe, še preden se usede na straniščno školjko, to pa zato, da bi lahko vsaj razmišljal s čistimi zobmi, če že nima čistih misli: »Jaz ... on, ona ... jaz.« Težko, s plešo načeto glavo nasloni na roko, ki jo drži pokonci komolec na pregibu kolena, ki kmalu otrpne od teže njegovih misli: »Saj ne morem verjeti, pa vendar, ni druge, tako je, vse se vrti v krogu, tako in nič drugače, kajti nobena druga možnost ni možna razen te, da je ne samo svet, pač pa tudi čas okrogel, kar je pravzaprav tako nemogoče, da si tega sploh ni mogoče zamisliti.«

Potem ko v kopalnici opravi vse potrebno razen tega, da bi prišel do kraja svojih lastnih misli, s katerimi se vedno znova vrača na isto mesto, se vrne nazaj v kuhinjo. V

lijaku začne razstavlјati svojo italijansko kafetiero znamke Bioletti: odvijе jo narazen, spere tako zgornji kot spodnji del (brez gobice in mila, sevе, zgolj z vodo in rokami), kavne ostanke, ki so se strdili v lijastem filtru, strese v posebno biorazgradljivo vrečko za organske odpadke (zgleden državljan je, zato vselej filtrira in ločuje) – nato pa taista operacija kafetiera, če jo zavrtimo v filmu nazaj: spodnji del napolni z vročo vodo, ponovno vstavi filtrirni lij, ki ga napolni z žlico, zakaj pa ne, dvema žlicama fino mlete kave Iljić, naposled pa navije nazaj zgornji del in vse skupaj položi na steklokeramično ploščo (sodoben potrošnik je, zato jo prižge z enim samim dotikom).

Vse to razbijanje po stanovanju pa zbudi kosmatega črnobelega mačka, ki je sicer spal na stolu pod jedilno mizo, varno pospravljenim kakor v polodprtem predalu. Veliko bolj zaspan kot on sam se elegantno spusti na tla, se na dolgo pretegne, na stežaj zazeha, nato pa v mešanici zehanja in mijavkanja spusti svoj značilni »Mprrijav!«, s katerim naznani, da je sicer vesel, da je gospodar vstal, obenem pa, da si želi jesti. »Kaj je, Uliseses?« – takšno ime je dobil zato, ker se je že kot majhen muc rad zatekal pod volneno odejo – »A si že spet lačen?« Gospodar uboga tako, da mu nasuje piškotke Briskis v keramično skledico, obenem pa zamenja postano vodo, nehvaležni maček pa ne začne jesti, dokler človek ponovno ne počepne k njemu in ga temeljito preboža (mačja bitja so pač mojstri tega, da nam gospodujejo skozi navidezno podrejenost prav tako, kot je sadist pravzaprav suženj svoje lastne sužnje preko užitka, ki ga priklenja nanjo).

Vtem, ko se njegov premeteni mačjak predaja krunajajočim grizljajem, pa iz kuhinje že zaveje vonj po kavi z značilnim spremljajočim piskanjem kafetiere, ki pritegne njegovo pozornost. Skodelica kave. Že dolgo brez mame. Pa še ena, že dolgo brez očeta. Le zakaj je zapustil dom svojega očeta in kuhinjo svoje matere, če ne zato, da bi se izgubil v svetu, ki ga je še sam bog zapustil? Tako kot v matematiki minus in minus data plus ali tako kot v praznino navrtana luknja tvori že kar polnino, tako nemara tudi njegova dvojna izguba pomeni neko najdenje. Ulikses je medtem že pomalcal in začel s postopkom čiščenja, ki se začne pri brkih, nadaljuje pri kosmatih jajcih, sklene pa s tistimi zaljubljenimi očmi, ki ga pogledajo, rekoč: »Glej, kako sem se lepo uredil samo zate«, in podnapisom, ki pravi: »hvaležen mi bodi, da sem ti tako hvaležen.«

S skodelico kave v roki in neprižgano cigareto v ustih se usede za mizo v jedilnici, ki deluje obenem kot študijska kamra, saj jo okoli in okoli oklepajo knjižne omare, police, ki se šibijo pod težo dvojnih vrst knjig. Prižge cigareto, srkne požirek in s pogledom drsi po najbližji knjižni polici, na kateri se vrstijo raznorazni naslovi: Plankton, *Monologi*; J. V. V. Gete, *Proza in domišljija*; Gregor Virontes, *Pisma, pesmi, polstihi*; Novartis, *Tisoč in en aforizem*; V. M. Dostojanski, *Zločin brez kazni*; Ivan Stolstoj, *Mir in vojna*; G. V. H. Kegelj, *Fonologija uma*; Karel Maraks, *Kapitan Kapitul*; Federico Niente, *Tako je blodil Moroaster*; Tine Hajdebuldožer, *Bit in koledar*; J. R. Sart, *Bit in manj-kot-nič*; Franc Kahka, *K*; Đejms Đojs, *Vulksis*; Samo Deker, *Molijoj*; Vlado Njokov, *Polita*; Andrej

Bretanov, *Hiperealizem*; Žak Jeklav, *Jejetika psihanalize*; Daniel Pinč, *Lepota nočnih mor*; Slaboj Žužek, *Pandemija perverzij*; Horuki Murasami, *Trdokuhan svet*. V roke vzame Dojsovega *Vuliksesa*, da bi prebral kakšen odlomek, ki si ga je bil, jebiga, podčrtal (»dibl, dabl, debil«). Premisli se in raje poprime za Virontesove pesmi, med katerimi najde eno, ki tako močno odmeva z včerajšnjimi dogodki, da navdahne njegovega duha: »Ona lepo hodi ...«

Previdno, da ne bi zmotil mačka, ki mu je medtem skočil v naročje, kjer je naredil nekaj krogov, preden se je ulegel, zadovoljno zapredel in zasanjano zadremal, se stegne čez mizo do stola, kjer počiva njegova zdelana enoramna torba: pocukne jo k sebi in položi na stol poleg sebe, nato pa odpre – vse z eno roko, saj z drugo še vedno boža mačka – da bi lahko iz nje potegnil tako nalivnik kot tudi svojo usnjeno beležko, kamor si sicer zapisuje vse živo (misli, polmisli, pesmi, prozo, recepte, koncepte). Odpre beležko pred seboj, poišče prazno stran v množstvu popisanih, nato pa prime za nalivnik, ki ga pokapa po praznem listu papirja preverjajoč, da se ni slučajno posušilo črnilo: tja, kamor je padla največja kaplja, potopi konico peresa, ki se iz zmazka prelije v pisavo:

*Si vedno znova rečem níkdar več,
potem pa se zgodi vsega preveč.*

Tako skuje prva dva verza v ritmu svojega srca, pri čemer mu rimi padeta iz neba – toda tukaj se navdih tudi ustavi. Nekaj časa še vrti pero v roki, čakajoč na nebeški dar, ko